

Arrest

**nr. 37 424 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BERKTAS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 februari 2009 het Rijk is binnengekomen, heeft op 10 maart 2009 verklaard wettelijk te willen samenwonen met een in België verblijvende Nederlandse vrouw.

1.2. Op 5 juni 2009 diende verzoeker, in functie van zijn duurzame relatie met zijn Nederlandse partner, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 4 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 9 november 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 05.06.2009 door (T., S.), (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

▫ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980.:*

○ *Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij en het gevestigde lid van de Unie één jaar als partners ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat ze elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben*

○ *De foto's die werden voorgelegd kunnen niet dienen als bewijs aangezien ze niet digitaal gedateerd zijn, en zo de authenticiteit niet kan nagegaan worden.*

○ *In de emails die werden voorgelegd is enkel de naam van het gevestigde lid van de Unie terug te vinden. De naam van betrokkene wordt nergens aangetroffen. Bovendien zijn de emails in een Arabische taal, ontbreken vertalingen en kan bijgevolg niets afgeleid worden uit deze emails. (...)*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 schendt. Hij betoogt dat hij wel degelijk heeft bewezen dat hij perfect voldoet aan de in deze bepalingen gestelde voorwaarden.

Verzoeker voert aan dat hij een aantal e-mailberichten en foto's heeft bijgebracht die het bewijs vormen van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet tussen hem en zijn Nederlandse partner. Hij stelt dat de neergelegde stukken – meer specifiek de verklaring van wettelijke samenwoning, samen met de e-mailberichten, die hij en zijn partner naar elkaar verzonden gedurende een periode van meer dan twee jaar – volstaan om te stellen dat voldaan is aan de voorwaarden die omschreven worden door artikel 3 van het koninklijk besluit 7 mei 2008, namelijk het onderhouden van regelmatig contact met elkaar door elektronische berichten, elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig dagen of meer dagen betreffen.

Hij betwist de stelling van verweerder dat de e-mailberichten enkel de naam vermelden van het gevestigde lid van de Unie, dat zijn naam er niet in zou voorkomen en dat hierdoor niets uit deze e-mails zou kunnen worden afgeleid. Hij geeft aan dat hij weliswaar gebruik maakte van de "nick" naam "menos menos" en het e-mailadres "menos_2004@hotmail.fr", maar dat dit niet verhindert om vast te stellen wie de persoon is die het elektronische e-mailadres "menos_2004@hotmail.fr" gebruikt. Hij verwijst in dit verband naar het feit dat de e-mails duidelijk zijn foto bevatten. Verzoeker is van mening dat, gelet op het feit dat hij op verschillende foto's staat op een groot aantal van de verstuurd e-mailberichten, redelijkerwijs dient te worden aangenomen dat met zekerheid vaststaat dat hij de persoon is met het e-mailadres "menos_2004@hotmail.fr", zodat de motivering dienaangaande van de bestreden beslissing duidelijk faalt naar recht. Hij stelt tevens dat het gegeven dat sommige van de overgemaakte e-mailberichten in de Arabische taal en de Engelse taal geschreven zijn, zonder mededeling van de bijbehorende vertalingen, hieraan geen afbreuk doet. Hij benadrukt dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 trouwens niet voorziet in de mededeling van de bijbehorende vertalingen.

3.1.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3^o; bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1^o en 2^o; bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1^o en 2^o die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat indien een Marokkaanse man zich bij een Nederlandse vrouw voegt met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, hij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Nederlandse vrouw aantoont dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat haar partner tijdens het verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en zij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1^o indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2^o indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3^o indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker niet het bewijs geleverd heeft dat hij één jaar voorafgaandelijk aan zijn verblijfsaanvraag onafgebroken met zijn partner heeft samengewoond. Evenmin werd aangetoond dat verzoeker en zijn partner samen een kind hebben. Verzoeker houdt slechts voor dat het duurzaam karakter van de relatie met zijn partner blijkt uit het feit dat zij elkaar reeds meer dan twee jaar kennen, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen vijfenveertig dagen of meer betreffen.

De Raad merkt in eerste instantie op dat verzoeker, nu niet kan betwist worden dat hij een verblijfsaanvraag indiende op 5 juni 2009, ten onrechte voorhoudt dat uit het feit dat hij en zijn partner sedert februari 2009 samenwonen zou blijken dat voldaan is aan de vereiste dat de partners *“elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.”*

Daarnaast moet geduïd worden dat het aan verweerder toekomt om de bewijswaarde te beoordelen van de documenten die door een vreemdeling werden overgemaakt om het duurzaam karakter van zijn relatie met een in België verblijvende partner aan te tonen. Hierbij moet worden geduïd dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat e-mails die niet zijn vertaald in een der landstalen en waarin de naam van één der partners niet vermeld is niet toelaten vast te stellen of verzoeker en zijn partner elkaar reeds meer dan twee jaar kennen. In zoverre verzoeker stelt dat de e-mailberichten die hij aan het bestuur overmaakte foto's bevatten kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat slechts e-mails met louter tekstvermeldingen werden overgemaakt.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt wel dat verzoeker, naast de e-mailberichten ook een aantal niet in deze berichten geïncorporeerde foto's overmaakte. Verweerder stelt met betrekking tot deze foto's dat ze niet gedateerd zijn, zodat zij niet als bewijs kunnen aanvaard worden. Opnieuw moet gesteld worden dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een aantal

niet-gedateerde foto's niet toelaten vast te stellen dat personen elkaar al gedurende meer dan twee jaar kennen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden werd of dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker geeft aan dat de bestreden beslissing op onevenredige wijze een inbreuk maakt op zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven en stelt dat deze inbreuk die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAËCK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met partner in zijn land van herkomst te verblijven. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Verzoeker, die niet aantoont dat hij op wettige wijze het Rijk binnenkwam, wist of behoorde bovendien te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cfr. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middelen dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK